

KUNSTHAL CHARLOTTENBORG

Afgang 2023, Det Kgl. Danske Kunstakademis
Billedkunstskoler / MFA Degree Show 2023, The Royal Danish
Academy of Fine Arts, School of Visual Arts

1. Johannes Getatcho Arvidsson, 2. C Clement,
3. Anders Davidsen, 4. Helene Norup Due,
5. Ayesha Elizabeth Ghaoul, 6. Maja Li Härdelin,
7. Niels Holk Hartnack, 8. Rebekka Hilmer Heltoft,
9. Emil Krog, 10. Kaja Lahoda, 11. Ville Laurinkoski,
12. Nellie Lindquist, 13. Kristian Norden Minthe,
14. Charley Mortensen, 15. Anton Munar,
16. Niels Østergaard Munk, 17. Hannah Amalie Nielsen,
18. Mads Hyldgaard Nielsen, 19. Amber Green & Ydegirl,
20. Jessica Olausson, 21. Aske Olsen,
22. Simon Persson, 23. Søren Frederik Petersen,
24. Simin Stine Ramezanali, 25. Adele Marie Rannes,
26. Ida Raselli, 27. Marine Morel Sanati, 28. Ida Schrader,
29. Hollie Solvild, 30. Andreas Tang, 31. Aske Thiberg,
32. Sophia Yoma Vanhala, 33. Mira Winding, 34. Sofie Winther

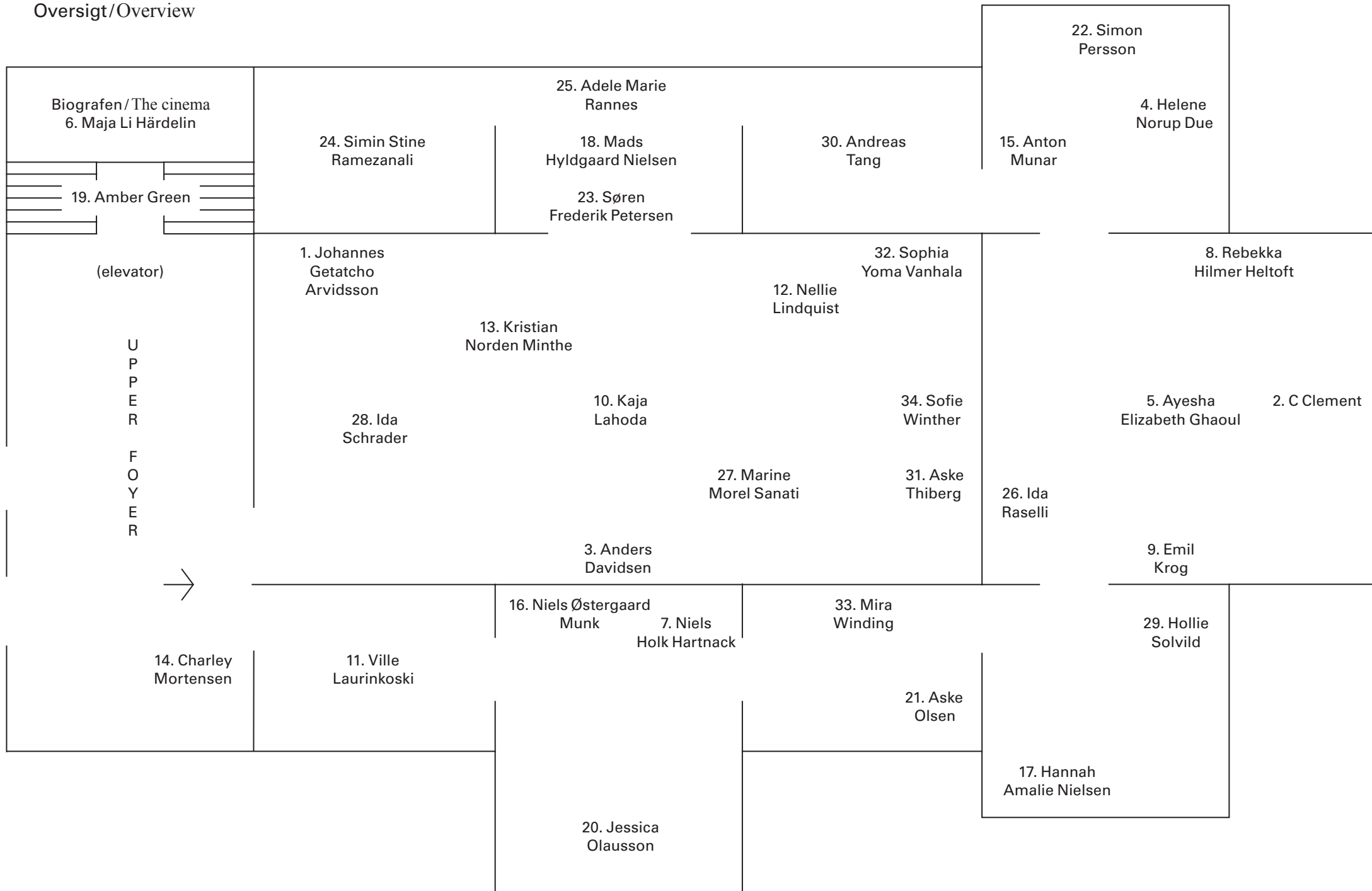
Kunstakademier kan have tendens til, ligesom mange museer, at bestå af lukkede strukturer. Men på trods af den ulighed, der ligger indlejret i disse systemer, skaber de samtidigt løfter om synlighed og adgang. Her kan kroppe danne tilknytninger – til former, begreber, og, hvis man er heldig, til andre mennesker. *Afgang 2023* viser værker af årets 34 dimittender fra Det Kongelige Danske Kunstakademis Billedkunstskoler. Udstillingen undersøger former for tilknytning og intimitet i tråd med det, som affektteoretikeren Lauren Berlant, i bogen *On inconvenience of other people*, kalder "nonsuveræn relationalitet". Det var netop gennem den slags 'besvær', som titlen beskriver, at Berlant selv opnåede en forståelse for den kraft, hvorigennem vi "flytter os en smule, mens vi forholder os til og fordøjer verden, for vi kan ikke lære hinanden at kende uden at være til ulejlighed for hinanden".

Afgang 2023 udforsker et ønske om at lade sig ulejlige af andre mennesker og genstande; den dykker ned i samlivet med mennesker, apparater, planter og materier og de forskellige tilknytninger, vi har til dem. Hvilke former for intimitet kan vokse ud af den type nærhed? Kan disse intimiteter anskues som en slags usynlig infrastruktur på linje med vand, elektricitet og alle de andre ting, der er fundamentale for livets opretholdelse? Kunne accepten af det 'besværlige' tænkes at føre til en ny, blid og blød form for sameksistens? Publikum inviteres til at opleve en række uløseligt forbundne forhold, hvor mennesker og objekter aldrig er passive, men hele tiden møblerer om på hinanden gennem glæde, drama, sladder, afstandtagen, ansvarspådragelse, sorg og andre 'besværligheder'. For som Berlant minder os om, "tilpasning er en konstant handling: Det besværliges tandhjul skurrer hele tiden mod hinanden, og vi forhandler os hele tiden frem i forhold til livets infrastrukturer."

Art schools like museums tend to be structures of confinement. But despite the embedded inequity in the system, they produce psycho-social promises of visibility and access. Here bodies can form attachments - to forms, concepts, and if you are lucky, to other humans. *Afgang 2023* gathers 34 artists graduating from the Royal Danish Academy of Fine Art. It probes modes of attachment and intimacy in line with what affect theorist Lauren Berlant, in their book *On inconvenience of other people*, called nonsovereign relationality. Through this inconvenience, Berlant understood the force through which we "shift a little while processing the world, because we cannot know each other without being inconvenient to each other".

Probing the desire to bother other people and objects, this year's degree show explores cohabitation with humans, devices, plants, inanimate matter and the attachments we form with them. What kind of intimacies grow out of these proximities? Could we think of them as invisible infrastructures, like water, electricity and other media, which are fundamental to the maintenance of life? Could the "inconvenient guests" invent a new tender logic of cohabitation with their hosts? The audience is invited to experience these entanglements where humans and objects are never passive, but reorganise each other through pleasure, drama, gossip, dissociation, reckoning, grief and other "inconveniences". Because, as Berlant reminds us, "adjustment is a constant action: the grinding of the wheels of awkwardness and the bargaining with life's infrastructures."

Oversigt/Overview

1. Johannes Getatcho Arvidsson

Johannes Getatcho Arvidsson har en uhøjtidelig tilgang til materialer, der får lov til at påvirke motivets udvikling. Ved at arbejde med omrids, flade og tekstur modellerer han figurative scener med abstrakte kvaliteter både formelt og indholdsmæssigt. Også i de tre afgangsværker undersøger Arvidssons rummet mellem figuration og abstraktion. Her er forskellige overlappende flader modelleret frem ved hjælp af oliekridt og kul, der skaber en flimrende bevægelse i overfladen. Selv om figurerne er isolerede i sine egne rum, virker de forbundne på tværs af deres rammer. Værkerne synes antydningssvis at henvise til en fortælling, hvilket understøttes af deres titler, men det er et standset narrativ og kun dets konturer vi præsenteres for. Med denne udviklede fornemmelse for antydning skaber Arvidsson rum for andre forestillinger og deres verdener.

Johannes Getatcho Arvidsson has an unassuming approach to materials that are allowed to guide the development of the motif. By working with outline, surface and texture, he models figurative scenes with abstract qualities, both formally and with regards to content. Also in these three final works, Arvidsson explores the space between figuration and abstraction. Here, a variety of overlapping surfaces are worked together, using oil pastels and charcoal, creating a shimmering feeling of movement on the surface. Even though the figures are isolated in their own spaces, they seem to be connected beyond their frames. The works refer to a narrative, underpinned by their titles, but it's an interrupted narrative and we are only presented with its silhouette. With this developed sense of suggestion, Arvidsson creates space for other notions and their worlds.

2. C Clement

En serie af 12 portrætter udgør C Clements *Femten sting i hver brystvorte, tusinde sting i tegnede kroppe*. Værkerne er alle lavet i denimstof syet med den karakteristiske gule tråd som i originale nordamerikanske jeans. Denim er et modstandsdygtigt materiale med demokratiske konnotationer, der benyttes af beklædningsindustrien til både high-street og luksusvarer, og en integreret del af en globaliseret mainstream kultur. De portrætterede er queer personer fra kunsthistorien, populærkulturen og Clements privatsfære, der på forskellig vis har spillet en væsentlig rolle for kunstneren. Værket skaber hermed et queer fællesskab af kroppe, der er blevet marginaliseret i historiefortællinger eller kun undtagelsesvist er en del af kunstens rum. Som helhed danner portrætsamlingen en hyldest til og manifestation af betydningen af disse personer. Enkeltvis zoomer værkerne ind på forskellige detaljer af den afbildede figur. Denne forstørrelse af udvalgte dele i motivet understreger detaljernes og de individuelle karakteristikas vigtighed. Det er en undersøgelse af hvilken mængde af information, der er nødvendig for at skabe genkendelighed og hvordan markører kan skabe særlige henvendelser. Det er samtidig også en insistereren på at anlægge andre vinkler på subjektfortællinger og spørge til de kriterier, der afgør hvilke portrætter, der bliver en del af den kanoniserede kunsthistorie. Clement har i samarbejde med Luka Holmegaard lavet publikationen *Ikke altid blå*, en malebog der i billede og tekst omhandler queer personer. Malebogen skaber en anden form for nærhed med sin læser, som inviteres til at farvelægge de portrætterede og danne egne historier om personerne. Bogen kan købes i kunsthallens boghandel.

3. Anders Davidsen

C Clements' portrait series *Fifteen stitches in each nipple, a thousand stitches in drawn bodies* is made up of 12 portraits all produced in denim fabric, with the characteristic yellow thread used in the production of original North American jeans. Denim is a durable material with democratic connotations, which the fashion industry uses in both high-street and luxury brands and is an integrated part of a globalised mainstream culture. The subjects of the portraits are queer people from art history, popular culture and Clements' own private sphere, who have all played an important role in a variety of ways. The work hereby creates a queer community of bodies that have been marginalised in the historical narrative or who are only a part of the artistic scene by exception. As a whole, the portrait series is a tribute to, and a manifestation of, the relevance of these people. On an individual level, the works zoom in on various details of the portrayed figure. This magnification of selected parts of the motif emphasises the details and the importance of the individual characteristics. It is an investigation of how much information is necessary in order to create something, which is recognisable and how markers can link to certain references. It is also a way of insisting on looking at subject narratives from other angles and questioning the criteria that determines, which portraits become a part of canonised art history. Clements has, in collaboration with Luka Holmegaard put together the publication *Ikke altid blå* – a colouring book that through images and text portrays queer people. The colouring book establishes another kind of intimacy with the reader, as they are invited to colour in the portraits and form their own stories about the people. The book is on sale in the museum's bookshop.

Anders Davidsen er optaget af maleriets muligheder til at filtrere og bearbejde de materielle omstændigheder, der udgør den fysiske verden. I værkerne *Seende sol* har han arbejdet med solnedgangen som motiv og gennem systematiske registreringer af lysmæssige og atmosfæriske forhold afsøgt, hvordan pigment og lærred kan gengive lys som en fysisk form. Værkerne afbilder solnedgangen som lysets stærke farver og genskin i vandoverfladen, hvor en glødende intensitet skaber et forsvindingspunkt ind i maleriet og opløser horisonten. Maleriets lysende flade åbnes i en rumlig dimension samtidig med at flade og materialitet fremhæves. Gennem lette farvelag og åbenhed i overfladen skabes vibrerende partikellignende effekter og en oplevelse af, at lyset kommer inde fra maleriet. *Seende sol* er en refleksion over maleriets grundlæggende vilkår, som både en repræsentation og en ting i sig selv, og det forhold at når vi betragter verden også møder verdens blik på os.

Anders Davidsen explores how paintings are able to filter and process the physical circumstances that make up the material world. In the series *Seende sol*, he works with the sunset as a motif and through systematic registrations of light-related and atmospheric conditions, explores how the pigment and canvas can reproduce light in a physical form. The works depict the sunset as light's strong colours and reflections on the surface of water, where a glowing intensity creates a vanishing point in the painting that dissolves the horizon. The painting's luminous surface opens up in a spatial dimension, while at the same time emphasising its flatness and materiality. Through light layers of colour and a relatively open surface, Davidsen creates vibrating particle-like effects, and a

feeling that the light is coming from within the painting. *Seende sol* reflects on the fundamental aspects of painting, that it is both a representation and a thing in itself, and that when we observe the world, the world's gaze meets us in turn.

4. Helene Norup Due

Helene Norup Due arbejder med fundne genstande, som hun bearbejder og skaber nye narrativer omkring. Elementer af møbler og beklædningsdele bliver til egne karakterer i dette univers, hvor hatte, rullekufferter, paraplyer og køkkenskabe defilerer omkring i nye former. Der er mange figurlignende objekter, alle med individuelle karakteristika, taktile overflader eller i særlige materialer. Due engagerer sig nysgerrigt i disse genstande, som var det nye bekendtskaber, hun vil lære bedre at kende. Også i *Same length as me* undersøges objekternes materielle potentialer for nuancer og accenter, de bearbejdes og forstørres, bemaales eller ændrer form. Værkerne vidner om en insisteren på at finde muligheder og forandring i materialet, og at finde fibrenes indlejrede fortællinger frem. Den udtalte opmærksomhed på detaljer og individuelle karakteristika skaber nye logikker, der former både historier og figurer i værkerne. Dues univers er baseret på observation af hverdagslivets små og store begivenheder. Hun studerer sine omgivelser, for at finde sprækker i hverdagens og mainstreamkulturens uendelige loops. Dues legesyge værker er en opfordring til at kigge ind i en sådan sprække og finde glemte historier i de tilsyneladende banale hverdagsobjekter, der bebor vore liv.

Helene Norup Due works with found objects, which she reworks to create new narratives. Elements from furniture and clothing become characters in a universe where hats, rolling suitcases, umbrellas and kitchen cupboards parade around in new forms. There are a lot of figure-like objects, all with individual characteristics, tactile surfaces or in special materials. Due engages with these objects with curiosity, as if they are new acquaintances she wants to get to know better. The material potential of the objects in

5. Ayesha Elizabeth Ghaoul

Same length as me is also investigated for nuances and particularities that are processed and enlarged, painted or reshaped. The works bear witness to an insistence on finding possibilities and potential change in the material, and on finding stories that are embedded in the fibres. The pronounced attention to detail and the individual characteristics create a new logic, which form both the stories and the figures in the works. Due's universe is based on an observation of the big and small aspects of everyday life. She studies her surroundings to find gaps in the endless loops of everyday life and mainstream culture. Due's playful works invite us to look into these gaps and find forgotten stories in the seemingly banal everyday objects that inhabit our lives.

I den arabiske verden er gazellen et symbol på skønhed, elegance og femininitet. Hungazellen er en udholdende kæmper og den eneste hunantilope med horn. Gazellehorn er også navnet på en algerisk mandelkage, der hylder gazellen og bages med et løfte om, at hvis en gazelle mister et horn, skal der laves et nyt. Ayesha Elizabeth Ghaoul er optaget af hvad minder og historier betyder for vores selvbillede og hvordan de kan påvirkes og forandres. Med udgangspunkt i en personlig oplevelse tager *Gazelle Horns* form af en kortlægning af kunstnerens forsøg på at bygge en tidsmaskine til at rejse tilbage til de tidlige 00'ere. Installationen består af forskellige genstande, der tilsammen udgør en hukommelseskollage baseret på fragmenter af historier, lyde og billeder, der relaterer sig til oplevelsen og dens kontekst. Kridttegning, vævede tæpper, keramiske katte, et klokkespil og en film om den nordafrikanske kage gazellehorn udgør erindringsspor, der danner omridset af et minde. Objekterne er også symboler for venskab, styrke og håb, der viser vej på hukommelsens mørke sti. *Gazelle Horns* undersøger hvad erindringen betyder for vores selvopfattelse og fremkalder barnets magiske univers som et helende rum, hvor begivenheder kan genbesøges og ændres.

In the Arabic world, the gazelle is a symbol of beauty, elegance and femininity. The female gazelle is a persistent warrior and the only female antelope with horns. 'Gazelle horn' is also the name of an Algerian almond cake, which pays tribute to the gazelle and is baked with a promise that if a gazelle loses a horn, a new one will be made. Ayesha Elizabeth Ghaoul works with the meaning of memories and stories and how they can be influenced

and changed. Founded on personal experience, *Gazelle Horns* unfolds as a kind of mapping of the artist's attempts to build a time machine and travel back to the early 00s. The installation consists of various objects that together form a memory collage, based on fragments of stories, sound and photos that relate to an event and its context. Chalk drawings, woven rugs, ceramic cats, a glockenspiel and a film about the North African cake 'Gazelle horn' construct traces of recollections, which constitute the outline of a memory. The objects are also symbols for friendship, strength and hope, lighting up the dark path of memory. *Gazelle Horns* investigates what memory means for our self-perception and evokes a child's magic universe, as a healing space where events and experiences can be revisited and altered.

6. Maja Li Hårdelin

Eavesdropper udgøres af en film, der vises i kunsthallens biograf og en præsentation af forskellige skulpturelle elementer. Filmens historie er sammensat af interviews, iscenesættelser og andet konstrueret materiale. Værkets installatoriske del fremhæver udvalgte visuelle elementer fra filmen i en scenografi, der forlænger filmens fiktionsrum ud i kunsthallen. Ved hjælp af denne forstyrrelse skabes et møde mellem filmens lineære tid og beskuende realitet. *Eavesdropper* bringer forskellige tidsligheder og fortællinger i spil for at undersøge en verden af historier.

Eavesdropper is made up of a film, presented in the museum's cinema, and a presentation of various sculptural elements. The film's story is composed by interviews, orchestrations and other constructed materials. The installation component of the work highlights selected visual elements from the film, creating a scenography that extends the film's fictional space beyond the screen and into the museum. This interruption relates the linear time of the film with the experienced time of the viewer. *Eavesdropper* brings a variety of temporalities and narratives into play, in order to explore a world of stories.

7. Niels Holk Hartnack

I sit arbejde med maleri og skulptur er Niels Holk Hartnack optaget af, hvordan former og symboler bevæger sig mellem kontekster, hvor de skifter karakter og får nye betydninger. Ved at sætte elementer fra populærkultur i dialog med andre kulturelle og religiøse symboler skabes kombinationer, der muterer eksisterende betydninger og formsprog. I værket *Group of Seven Archangels (Michael, Raphael, Gabriel, Uriel, Sariel, Raguel, & Remiel)* har Hartnack bearbejdet en række syvarmede lysestager til en ny skulpturel form. Stagen, der blev introduceret til den danske kirke af Grundtvig og derefter populariseret, fremstår her i en form, der referer til Niels Bohrs atommodel og historien om de koncentriske ringe omkring Atlantis palads. I en serie af lettere foruroligende malerier tager Hartnack udgangspunkt i figurer fra Nickelodeon-tegnefilmene *Rugrats*. Maleriets titel er det serieafsnit, figuren er hentet fra, og en indikation på en populærkultur, der tilsyneladende fortsætter endeløst. Ved hjælp af mønstergenkendelse tager Hartnack udgangspunkt i velkendte billedsprog og undersøger, hvordan symboler og former migrerer for at udfordre ideer om formmæssige ejerskab.

In his work with painting and sculpture, Niels Holk Hartnack focuses on how forms and symbols move between contexts, where they change character and take on new meanings. By putting elements from popular culture into dialogue with cultural and religious symbols, combinations are created that mutate existing perceptions and modes of expressions. In the work *Group of Seven Archangels (Michael, Raphael, Gabriel, Uriel, Sariel, Raguel, & Remiel)* Hartnack has worked a series of seven-armed candlesticks into a new sculptural form. The candlestick, which

was introduced to the Danish church by Grundtvig and then popularised, appears here in a form that refers to Niels Bohr's atomic model and the story of the concentric circles around the palace in Atlantis. In a series of slightly disturbing paintings, Hartnack uses characters from the Nickelodeon cartoon *Rugrats* as his starting point. The work's title is the series episode from which the character is taken, and an indication of a strain of popular culture that seems to carry on forever. Using pattern recognition, Hartnack focuses on familiar imagery and examines how symbols and forms migrate in order to challenge ideas of formal ownership.

8. Rebekka Hilmer Heltoft

Rebekka Hilmer Heltoft præsenterer en række værker, der omfatter tegninger, tryk og rammer samt publikationen *Drawn To The Pencil; Dark Light Glitter*, der kan købes i kunsthallens boghandel. Papirværkerne danner porøse og åbne rum, der vibrerer et sted mellem figuration og abstraktion. Med delikate og til tider næsten usynlige streger afsøger værkerne forholdet mellem antydning og konkretisering ved at bevæge sig på grænserne for genkendelighed og dens opløsning. De synes at være en søgen efter et visuelt sprog, der ikke er defineret af modsætninger, men som udfolder sig mellem, lethed og tyngde, nærhed og afstand, for at udforske et sted, hvor det forestillede og det virkelige ikke er hinandens modpoler. Heltoft benytter hermed billedfladen som en nonverbal undersøgelse til at nærme sig spørgsmål om måden vi erfarer verden på. Papirarbejderne komplementeres af ophængte rammer uden indhold. Heltoft har fremstillet et særligt hængsel, der eksponerer rammernes konstruktion og gør det muligt, at skille dem ad. De tomme rammers funktion er midlertidigt suspenderet. De synes at befinde sig i en hvilende position, en form for pause, der markerer, hvordan dette fravær af struktur muliggør nye undersøgelser og andre betydningshorisonter.

Rebekka Hilmer Heltoft presents various works, including drawings, print and frames, as well as the publication *Drawn To The Pencil; Dark Light Glitter*, which is on sale in the museum's bookshop. The works on paper create porous and open spaces that vibrate somewhere between figuration and abstraction. With delicate and sometimes almost invisible lines, the works explore the relationship between suggestion and concretisation, by teetering on the boundary of recognisability and the dissolving there of. The works seem to be searching for

a visual language that is not defined by opposites, but instead unfolds between abstraction and naturalism, lightness and heaviness, nearness and distance – in order to explore a place where the imagined and the real are not each other's antipoles. In this way, Heltoft uses the surface of the image as a non-verbal investigation allowing her to approach the question of how we experience the world. The paper works are complemented by hanging frames, without anything in them. Heltoft has made a special hinge that exposes the construction of the frames, and also makes it possible to take them apart. The function of the empty frames is temporarily suspended. They appear to be in a resting position, taking a break of sorts, which emphasises how the absence of structure enables new explorations and other horizons of meaning.

9. Emil Krog

Emil Krog er optaget af symbolik, mytologi og naturfilosofiens sammenvævning af ånd og materie som den findes i middelalderens alternative kosmologier og vitalismens idé om en særlig livskraft. Ved at bearbejde former, der går igen i symboler fra forskellige steder og tider, undersøger hans værker muligheden for eksistensen af et universelt formsprog. Malerierne tager form af stiliserede figurer, der udforsker forbindelserne mellem organiske former og abstrakte billedsprog, og deres forskellige betydningsdannelser. Størrelsesforholdet antyder en forbindelse til den menneskelige krop, men også en tilstedeværelse i verden som objekt eller kraft snarere end repræsentation. Titlerne peger ligeledes på muligheden for en særlig energi, der kan forgrene sig ud i rummet.

Emil Krog works with symbolism, mythology and natural philosophy's interweaving of spirit and matter as found in the alternative cosmologies of the middle ages and vitalism's theory of a special life force. By working with forms that recur in symbols from different places and times, the works investigate the possibility of a universal idiom. The paintings take the form of stylised figures that explore the connections between organic forms and abstract imagery and the creation of meaning. The proportions suggest a connection to the human body, but also a presence in the world as object or force, rather than representation. The titles also refer to the possibility of a special force, branching out into the space.

10. Kaja Lahoda

Kaja Lahodas to værker udfordrer nogle af de binære forestillinger, som ude/inde og kultur/natur, vi anskuer verden med. *Exuviae* er den latinske betegnelse for det ham, som dyr med eksoskeletter udskiller når de vokser ud af det. Værket med samme navn er baseret på efterladenskaberne fra en sølvfisk. Sølvfisken er særdeles overlevelsesdygtig og en af planetens ældste insekter. Den bor i vores hjem, hvor den lever af organiske materialer og rester fra menneskekroppen. Med sin opskalede version gør værket opmærksom på dette ofte oversete væsen, der med sine 300 mio. år lange historie på Jorden formentlig stadig vil bebo planeten, når mennesket er uddødt. Den anden skulptur Lahoda viser, er bygget af stenuldsplader. Stenuld er et industrielt produceret isoleringsmateriale fremstillet af lavasten som smeltes og spindes til tynde fibre, der presses sammen til bløde plader. Det er et materiale, der både har isolerende og beskyttende kvaliteter, men som også irriterer kroppen og kan have sundhedsskadelige effekter. Ligesom sølvfisken henviser skulpturen til andre planetariske tidsperspektiver og den hverdagslige fortrængning af de større sammenhænge mennesket er en del af. Lahoda er optaget af, hvordan det vi kalder naturen og forstår som noget udenfor en menneskelig sfære, er en integreret om end mindre synlig del af en moderne tilværelse.

Kaja Lahoda's two works challenge some of the binary notions, such as outside/inside and culture/nature that we use to view the world with. *Exuviae* is the Latin term for the skin that animals with exoskeletons shed. The work of the same name is based on the remains of a silverfish. The silverfish is particularly robust and one of the planet's oldest insect species. It lives in our homes, feeding on

organic matter, dead skin and the like. With its upscaled version, the work draws attention to this often overlooked creature that with its 300 million year history on earth, will probably still inhabit the planet when the human being is extinct. The other sculpture by Lahoda is constructed in stone wool sheets. Stone wool is an industrially produced insulation material, made from lava rock, which is melted and spun into thin fibres that are pressed together into soft sheets. It is a material that has both insulating and protective qualities, but which also irritates the skin and can be harmful to our health. Like the silverfish, the sculpture refers to other planetary time perspectives and the everyday repression of the greater context human beings are part of. Lahoda focuses on how what we call nature and perceive as something outside the human sphere, is an integrated, although less visible, part of modern life.

11. Ville Laurinkoski

Værket er baseret på publikationen Trois milliards de pervers: Grande encyclopédie des homosexualités redigeret af homo-aktivist og forfatter Guy Hocquenghem. Den blev udgivet i 1973 som det 12. nummer af det franske tidsskrift Recherches, ledet af Félix Guattari, og indeholder bidrag af en række aktivister, forfattere og filosoffer. Nummeret blev anklaget for moralsk degenerering af de franske myndigheder og blev krævet destrueret kort efter udgivelsen. I sit lydværk udforsker Ville Laurinkoski publikationen og kombinerer den med fragmenter fra Gay Liberation after May '68, en artikelsamling af Hocquenghem, og en montage over lydsporet fra Ixe, en film fra 1980 af eksperimentalfilmmageren Lionel Soukaz. Laurinkoskis installation er konstrueret ved hjælp af en forskning af objekter. Det er en rumliggørelse af lydværket, som er komponeret ved hjælp af markant sprogbrug, udråb og skrig. Det er et funktionelt sted for en bekræftende handling, der producerer en form for "schizo-sodomi", der ikke kun undergraver og overskrider den gældende orden, men også eksponerer homoseksualitetens sociale maskine og omorganiserer dens begærsmaskine. Værket æstetik defineres af dets produktionsmetode; det er digitalt komponeret og afspilles i et sæt højttalere. Trois milliards de pervers er en bearbejdning af ekstase og kærlighed og bliver et sted lindret for vrede og nostalgi, farvet af et delirisk lys af oprør, mangfoldigheden af de tre milliarder stemmer, der gør modstand inden i os alle.

- Ville Laurinkoski

The work is based on a collective publication Trois milliards de pervers: Grande encyclopédie des homosexualités edited by gay activist and writer Guy Hocquenghem. It is the 12th issue

12. Nellie Lindquist

Internettet spiller i dag en afgørende rolle for måden, hvorpå samfund og hverdagsliv organiseres. Det anses som et uendeligt mulighedsrum, men er samtidig også tæt forbundet til kapitalmagt, militarisering, kontrol og overvågning. Nellie Lindquist undersøger betydningen af at have adgang til internettet gennem alternative forsøg på netopkobling. *Land, Server, Signal* reflekterer over, hvordan forsøg på at hijacke systemet er afhængige af adgang til særlig viden, infrastruktur og hardware og spørger hvad det betyder for muligheden for at skabe et alternativt netværk. Internettet kan ses som del af et modernitetsprojekt, der inkarnerer idealet om globalt demokratisk offentligt rum. Lindquist er optaget af, hvordan denne idé har fejlet og internettets verdensomspændende og egalitære karakter negeres af nationale, regionale og kommercielle interesser. Ved at se på forskellige mere eller mindre forgæves forsøg på at etablere uautoriseret netopkobling rejser værket spørgsmålet om, hvordan det er muligt at skabe netværk af solidaritet, når internettet er så ulige distribueret.

Today, the Internet plays a crucial role in how we organise society and our everyday lives. It is regarded as an endless source of opportunity, but at the same time it is also closely connected to capitalist power, militarisation, control and surveillance. In the work, Nellie Lindquist examines the significance of having access to the Internet, by trying to create alternative online access options. *Land, Server, Signal* focuses on how attempts to hijack the system depend on having access to special knowledge, infrastructure and hardware, and questions what this means for the possibility of creating an alternative network. The Internet can be perceived as part of a modernity project that embodies the ideal of a global democratic public space.

13. Kristian Norden Minthe

Lindquist is interested in how this idea has failed and how national, regional and commercial bodies negate the worldwide and egalitarian character of the Internet. By looking at a variety of more or less futile attempts to establish unauthorised online access, the work raises the question of how it's possible to create networks of solidarity when the Internet is so unequally distributed.

Kristian Norden Minthes værk *Sisyphus (and robot)* består af en marmorskulptur og en robotarm, der synes at rumme to modsatrettede bevægelser i tid. Marmorskulpturen peger tilbage til en europæisk skulpturtradition med rødder i det antikke Grækenland. Skulpturen tager form af en oloid, en geometrisk form, dannet ved at to kongruente cirkler er placeret vinkelret på hinanden, således at hver cirkels centrum ligger i cirkelperiferien af den anden. Når en oloid sættes i bevægelse vil den, trods sin kurvede form, rulle i en lige linje. Robotten indikerer en anden bevægelse frem i tid. Robotarmen kaldes en cobot, en kollaborativ robot, der kan indstilles til forskellige former for arbejdsprocesser og dermed aflaste en virksomheds medarbejdere med specifikke arbejdsopgaver. Robotten er den moderne verdens teknologiske fremskridt par excellence, der skal sørge for at eliminere repetitivt arbejde. Gennem mødet mellem århundreders analoge, taktile tænkning og det tredje millenniums effektiviseringsrationale aktiverer *Sisyphus (and robot)* eksistentielle spørgsmål om, hvordan vi skaber mening med tilværelsen.

Kristian Norden Minthe's work *Sisyphus (and robot)* comprises a marble sculpture and a robot, which seem to work with two opposing movements in time. The marble sculpture refers, back in time, to a European sculpture tradition, rooted in ancient Greece. The sculpture is an oloid - a geometric shape, formed by placing two congruent circles perpendicular to each other, so that the centre of each circle lies on the circular periphery of each other. When an oloid is set in motion it will, despite its curved shape, roll in a straight line. The robot refers to another movement, forward in time. The robot arm is called a cobot, a collaborative robot, which can be programmed to carry out various types of work processes, thus

of Recherches published in 1973 in direction of Félix Guattari and it includes contributions by several activists, writers and philosophers. The issue was accused of moral degeneration by French authorities and was ordered to be destroyed shortly after publication. In the sound work, Ville Laurinkoski decodes the publication with fragments from Gay Liberation after May '68, a collection of articles by Hocquenghem - in a montage with the sound track of Ixe (1980), an X rated film by experimental filmmaker Lionel Soukaz. Laurinkoski's installation is constructed of displaced objects. It spatialises the sound work that is composed of excessive language, exclamations and cries. It is a functional site for affirmative action producing a form of "schizo-sodomy" that does not only subvert and transgress the given order but exposes the social machine of homosexuality and rearranges this desiring machine. Digitally compiled and played through loudspeakers, the aesthetics of the work are defined by means of its production. Trois milliards de pervers cuts through ecstasy and love, becoming a site relieved of nostalgia and resentment, tinted with delirious shimmering of rebellion, the multitude of three billion voices resisting inside all of us.

- Ville Laurinkoski

14. Charley Mortensen

helping company employees with specific tasks. The robot shows the modern world's technological progress, par excellence, which ensures the elimination of repetitive work. Through the coming together of centuries of analogue, tactile thinking and the third millennium's rational efficiency, *Sisyphus (and robot)* raises existential questions about how we find meaning in life.

Charley Mortensen er optaget af kvantefysik som en måde at orientere sig i verden på, der gør op med binær logik og dens modsætningspar. Med sin performance-drevne skulptur undersøger hun abstrakte forhold som kvantebit og Bloch-sfæren med hommage til fysikere og tænkere som Niels Bohr, Richard Feynman og Karen Barad. Værket består af 12 skulpturelle elementer, der i løbet af udstillingsperioden vil blive sammenkoblet til en kugleform i en række performative seancer. *Mimicry to the third power* er en igangsættelse af processuelle forløb, der undersøger hvordan kugleformen kan aktiveres som redskab til at begribe verden gennem kvantefysikken.

Charley Mortensen is interested in quantum physics as a way of orienting oneself in the world, which does away with binary logic and paired opposites. With her performance-driven sculpture, Mortensen examines abstract relationships like the qubit and the Bloch sphere, in homage to physicists and thinkers like Niels Bohr, Richard Feynman and Karen Barad. The work comprises 12 sculptural elements that over the exhibition period will be combined to form a spherical shape, in a series of performative sessions. *Mimicry to the third power* is an initiation of procedural processes, which explore how the spherical shape can be activated as a tool for understanding the world through quantum physics.

15. Anton Munar

Det kan næsten se ud som at Anton Munars maleri sitrer med energi, som om drivkraften for billedfrembringelsen kommer inde fra værket selv. Han beskriver sin arbejdsproces som en gartner, der passer sine vækster, gøder dem og følger dem gro. Måske af samme grund omfatter værkerne mange forskellige formater, teknikker og materialer, der vidner om nysgerrige udforskninger af maleriets muligheder. Munars motivverden synes til tider at indeholde underspillede nik til historiske traditioner, men manifesterer sig som regel i et distinkt opløst udtryk. Værkerne rummer kun ufuldstændige narrativer, der midlertidigt er standset uden indikation på retning eller mål. Munars værker insisterer på denne åbenhed for at invitere til refleksion over nuets muligheder.

It almost looks like Anton Munar's paintings are quivering with energy, as if the driving force behind the image creation comes from within the work itself. He likens his way of working to a gardener, who looks after his plants, fertilising them and watching them grow. Perhaps for the same reason, the works incorporate a variety of formats, techniques and materials, which testify to curious explorations of the possibilities of painting. Munar's subject matter seems to at times contain understated references to historical traditions, which only manifests itself in a distinctly dissolved expression. The works only comprise incomplete narratives, which are temporarily frozen with no indication of direction or goal. Munar's works insist on this openness in order to invite reflection on the possibilities of the present.

16. Niels Østergaard Munk

More Songs About Buildings and Moods (pt. 2) er en serie fotografier af rum og bygningskonstruktioner, der kan synes velkendte uden at være det. De minder om steder, hvor man venter på noget eller nogen, hvor man tilfældigt betragter det omgivende møblement, arkitekturens detaljer eller asfaltsprækkernes ukrudt til det føles velkendt. Det er den slags steder, der bliver kontemplative mellemrum uden at det som sådan er meningen. Motiverne er uddrag af en helhed vi ikke ser, konteksten er midlertidigt suspenderet, og de er som en parentes i tid og rum. I den accelererende billedstorm, der karakteriserer vor tid, er Østergaards fotografier lindrende stille. De langsomme betragtninger rummer en refleksion over fotografiets muligheder og synes at kredse om hvad der udgør et motiv. *More Songs About Buildings and Moods (pt. 2)* er en søgen efter mening og skønhed i omgivelsernes absurditet og et udtryk for en insisteren på at gå igennem verden med et sensibelt blik.

More Songs About Buildings and Moods (pt. 2) is a series of photographs of rooms and built environments, which may seem familiar even though they aren't. They are reminiscent of places where you wait for something or someone, where you casually observe the furniture around you, architectural details or the weeds growing up from cracks in the pavement, until it all feels familiar. They are the kind of places that become contemplative spaces, without that initial intention. The motifs are fragments of an entirety that we do not see, the context has been temporarily suspended and it is like a parenthesis in time and space. In the constant flood of images that characterise our time, Østergaard's photographs are soothingly quiet. These slow deliberations reflect on the possibilities of photography and its motives. *More Songs About Buildings and Moods (pt. 2)*

17. Hannah Amalie Nielsen

searches for beauty and meaning in the absurdity of the surroundings, and expresses an insistence on traversing the world with a sensitive eye.

Babushka kredser om forbindelser og slægtskaber. Værket trækker tråde til andre kvindelige kunstnere og deres værker, både som inspiration og som resultat af samarbejder, og vidner om hvordan relationer står i centrum af Hannah Amalie Nielsens praksis. I sin dialog med kvindelige kunstnere på tværs af historien inddrager Nielsen, udover sin mor og mormor, modernisterne Sophie Taeuber-Arp, Hilma af Klint og Sonia Delaunay. Disse kunstnere arbejdede med abstrakte formsprog med udgangspunkt i maleri og tekstiler, men engagerede sig også i design, reklame, teater og filosofi. Nielsen undersøger lignende udvekslinger mellem maleri, animationsfilm, skulpturelle udtryk, performance og kostumer. En af disse materialiseringer er en gruppe keramikskulpturer, der tager form af svampe, lavet i et samarbejde med Nielsens mor og mormor. Skulpturerne repræsenterer det netværk af gensidig omsorg mellem generationer, alt liv er afhængigt af. Integreret i værket er således en refleksion over, hvad det vil sige at indgå i et kvindeligt fællesskab, der rækker ud over den enkeltes levetid og både peger tilbage til for længst afdøde formødre og frem mod endnu ufødte piger. På samme måde forstår Nielsen sin kunstneriske praksis som del af et større kunstnerisk fællesskab på tværs af tid. *Babushka* er en anerkendelse af og en hyldest til de kunstnere, der har muliggjort Nielsens egen kunstneriske praksis.

Babushka celebrates connections and kinship. The work refers to other female artists and their works, as both inspiration and as a result of collaborations, and testifies to how relationships are at the core of Hannah Amalie Nielsen's practice. In her dialogue with female artists throughout history Nielsen includes, in addition to her mother and maternal grandmother, the modernists

Sophie Taeuber-Arp, Hilma af Klint and Sonia Delaunay. These artists worked with abstract modes of expression, rooted in painting and textiles, but were also involved in design, advertising, theatre and philosophy. Nielsen explores similar exchanges within painting, animated films, sculptural expressions, performance and costumes. One of these materialisations is a group of mushroom-like ceramic sculptures, made in collaboration with Nielsen's mother and grandmother. The sculptures represent the intergenerational reciprocal care that is necessary for all life. There is thus a reflective quality integrated into the work, about what it's like to be part of a female community that reaches beyond the individual's lifetime and both refers back to long-deceased foremothers and to the future, to girls not yet born. In the same way, Nielsen sees her artistic practice as a part of a greater artistic community, across time. *Babushka* recognises and pays homage to the artists who have made Nielsen's own artistic practice possible.

18. Mads Hyldgaard Nielsen

I dialog med renæssancens og barokkens loftsmalerier undersøger Mads Hyldgaard Nielsen forestillinger om undergangen og det, der kommer efter. Værket er beslægtet med senrenæssancens manierisme, der forlod idealet om enhed og harmoni i billedet til fordel for et ønske om at afspejle tidens spændinger og brud med det eksisterende. Med inspiration i storladne skildringer af sammenbrud, fremmaner Nielsen sin egen figuration af det man kan kalde katastrofe-gørelsen af det hellige. *Di sotto in sù. L'abisso Celeste* er en invitation til at hæve blikket op mod himmelhvælvingen og se ind i historiens afslutning og transformationen af evigheden. Motivet afbilder en enorm masse af flydende nøgne kroppe, der strømmer hen over lærredet i en centrifugal bevægelse. En voldsom kraft synes at skubbe kroppene nedefra og op, ind i billedfladens himmelske afgrund. En energi der opløser alt hvad der er fast, der kan smelte masser og få sten til at forvandle sig til damp. Det er både foruroligende og forløsende. En kosmisk erotik i dyb tid, der eroderer alt det bestående. Ekstatiske kroppe tumles omkring i det, der ligner en grandiose afslutning og en smuk begyndelse. *Di sotto in sù. L'abisso Celeste* er en påmindelse om at med én verdens kollaps, kan nye verdener fødes.

In dialogue with Renaissance and Baroque ceiling paintings, Mads Hyldgaard Nielsen examines notions of the end of the world and what comes afterwards. The work is akin to Late Renaissance mannerism, which abandoned the ideal of unity and harmony in the image, in favour of a desire to reflect the tensions of the times and break with the status quo. Taking inspiration from grandiose depictions of total collapse, Nielsen conjures up his own version of what could be called the catastrophisation of the

19. Amber Green & Ydegirl

sacred. *Di sotto in sù. L'abisso Celeste* is an invitation to look up at the celestial sphere and observe the end of history and the transformation of eternity. The motif comprises an enormous mass of floating naked bodies, moving across the canvas in a centrifugal motion. A tremendous force seems to be pushing them up towards the heavenly abyss, from underneath. An energy that dissolves everything that is solid, can melt mass and transform rocks into steam. It is disturbing and redemptive in one. A cosmic eroticism in deep time that erodes all that exists. Ecstatic bodies tumble around in what looks like a grand ending and a beautiful beginning. *Di sotto in sù. L'abisso Celeste* is a reminder that the collapse of one world allows for the birth of new ones.

1 lovesong, 1000 loveletters er udviklet i samarbejde mellem Amber Green og Ydegirl. Værket består af et brev forfattet af Amber Green og en popsang skrevet og produceret af Ydegirl. Musikken kan både opleves i kunsthallens elevator og via en QR-kode i brevet. Værket er en fejring af brevudvekslingen, som en af de ældste kommunikationsformer for queer og lesbisk kærlighed. Det er også et shout-out til de mange lesbiske og queer personer, hvis kærlighedserklæringer har været nedfældet i koder, aldrig afsendt eller af andre grunde forsvundet gennem tiden. Med en blid æterisk lyd skaber Ydegirl en henvendelse, der minder om kærestebrevets intimitet og kærlighedens ønske om lethed.

1 lovesong, 1000 loveletters comprises a letter penned by Amber Green and a pop song written and produced by Ydegirl. The music track is played in the museum's elevator and via a QR code in the letter. The work is a celebration of the exchange of letters as the oldest form of communication for queer and lesbian love. It is also a shout out to the many queer and lesbian people throughout history whose love declarations have been concealed in codes, never sent or for other reasons disappeared over the years. With a gentle ethereal sound, Ydegirl refers to the intimacy of a love letter and love's desire for lightness.

20. Jessica Olausson

Jessica Olausson har i sit værk flood defense barrier, agility performance, pine wood, artificial ash samlet fire tilsyneladende tilfældige genstande; en otte meter lang stormflodsbarriere fyldt med luft, den prisvindende amerikanske Cocker Spaniel med navnet My Own Brucie (4. maj 1935 – 9. juni 1943), stykker af maskinbearbejdet fyrretræ og pakker med kunstigt fremstillet aske. Olausson arbejder med denne liste af genstande, som en metode til at undersøge materialerne. Ved at sideordne objekterne opfordres vi til at betragte dem indgående. Det er en metode, der gør det muligt at skille enkeltdele ad, at undersøge indersider og ydersider, og som udvider perceptionen af ting og vores forståelse af deres sammensætning, deres systemer, netværk, processer og materielle flows. Olausson har tillid til, at det som ikke kan ses, antager sin egen form, på samme måde som når luften er så forurenat af støvpartikler, at de bliver synlige. I flood defense barrier, agility performance, pine wood, artificial ash er det tydelige fravær af fænomener og begivenheder alligevel til stede. Ved at spekulere omkring det, der udelukkende er synligt, gennem specifikke fænomener som hunden My Own Brucie, vand der undviger sine vanlige grænser eller mennesker der mimer vulkaneksplosioner for at afbøje solens stråler, peger Olausson humoristisk på den uhellige og uundgåelige alliance, der er mellem objekter og midt imellem objekter, der samtidigt ikke udelukkende er objekter; hyperobjekter der eksisterer uanset om de bliver opdaget eller de ikke gør.

- Jessica Olausson

dog My Own Brucie the American Cocker Spaniel (May 4, 1935 – June 9, 1943), pieces of manufactured pinewood and packages of artificial ash. Olausson works with this list of objects as a method to explore materials. Using parataxis, the list asks us to look at the objects in depth; juxtapositioning things by laying them side by side. This strategy enables a microscopic disassembling of matter - to turn insides out and outsides in - as well as an expansion on perception and the constructions of things; of systems, networks, processes and material flows. Olausson trusts that the unseeable takes its own shape, as with polluted air in which particles of dust are so dense they become visible. In flood defence barrier, My Own Brucie the American Cocker Spaniel, pinewood, artificial ash, a representation of phenomena and events clearly absent are also present. By thinking outside of what is only visible - through specific phenomena like My Own Brucie the show dog, water escaping its usual boundaries or humans mimicking volcano eruptions in order to deflect sun rays – Olausson points humorously at the unholy and inevitable matrimony between things, among things, amid objects, among objects that are also not just objects but above objects; hyperobjects that exist regardless of being noticed or not.

- Jessica Olausson

In her work flood defense barrier, agility performance, pine wood, artificial ash Jessica Olausson has arranged four seemingly random objects together; an eight metre long flood defense barrier filled with air; the award winning show

21. Aske Olsen

Epic Sex undersøger forholdet mellem offentlige og private rum, teknologi og forandringspotentialer. Værket tager afsæt i, hvordan teknologi har ændret dating og cruising-kulturen i homoseksuelle miljøer, og som en effekt også forandret brugen af offentlige rum. Særligt urbane offentlige rum defineres af skiftende synlige og usynlige praksisser, der konstituerer eller udfordrer normative kulturer og magtstrukturer. *Epic Sex* reflekterer over offentlige rum som en artikulation af forskelligartede netværk af sociale relationer, der overlapper hinanden. Ved hjælp af dating app'en Grindr tematiserer værket sex som noget unaturligt, der gør det muligt for brugeren at antage nye identiteter, og herigennem også ændre funktionen af offentlige rum. *Epic Sex* udforsker sex som en transformativ kraft, en katalysator for overskridelse, der muliggør andre betydningsdannelser.

Epic Sex examines the relationship between public and private spaces, technology and the potential for change. The work is based on how technology has changed gay dating and cruising culture, and as an effect has also changed the use of public spaces. Urban public spaces are especially defined by changing visible and invisible practices, which constitute or challenge normative cultures and power structures. *Epic Sex* reflects on public spaces as an articulation of diverse networks of social relations, which overlap each other. With the help of the dating app Grindr, the work thematizes sex as something unnatural, which makes it possible for the user to take on new identities and thereby also change the function of public spaces. *Epic Sex* explores sex as a transformative force, a catalyst for pushing boundaries, allowing for other ways of creating meaning.

22. Simon Persson

I Not titled (landscape), som vises i udstillingshallen, reflekterer Simon Persson over fotografi, landskab og forskellighed. Gennem komposition forsøger Persson at navigere argumenter for opmærksomhed og sensibilitet. Et andet bidrag kan findes i kunsthallens boghandel. ISBN-978-91-986936-3-8, der er udgivet af Persson Valijani, er et fælles afgangsværk af Persson og Aex Valijani (Kungliga Konsthögskolan, Stockholm). Siden 2021, har Persson Valijani bestyret bogreoler i kælderens hos en videoudlejningsbutik, der var central i 90ernes hardcorescene i det nordlige Sverige. ISBN-978-91-986936-3-8 består af kælderens arkitektoniske plan- og konstruktionstegninger af gestik og linje.
- P. J. Arck

In Not titled (landscape), on display in the exhibition hall, Simon Persson reflects on photography, landscape and difference. Through composition Persson attempts to navigate arguments for attention and sensibility. A second contribution can be found in the museum bookshop. ISBN-978-91-986936-3-8, published by Persson Valijani, and is a joint graduation work by Persson and Aex Valijani (Royal Institute of Art, Stockholm). Since 2021, Persson Valijani has been operating bookshelves in the basement of a video rental store once central to the '90s hardcore scene in northern Sweden. ISBN-978-91-986936-3-8 consists of the basement's architectural plan and construction drawings of gestures and lines.
- P. J. Arck

23. Søren Frederik Petersen

En række køleskabe er placeret i en formation på gulvet. De bokslignende strukturer danner en art arkitektonisk landskab, næsten som skyskrabere i en gold ørken eller velfærdssamfundets efterkrigstidsboligblokke. Køleskabene fungerer som podier for en samling mindre træskulpturer, hvorpå der er koblet ståltråd, som afsluttes med et stykke slik. De hårde maskinelle objekter bliver fundament for håndlavede objekter sammensat af forhåndenværende materialer. Det er som om strittende vækster gror på den kalkulerede og rationelle maskinkrop, og tilsammen danner de omridset af nye muterede miljøer. Det kommercielle masseproducerede objekt og det sirligt fremstillede kunstværk er på mange måder væsensforskellige, men har begge været i menneskelige hænder og del af en arbejdsproces baseret på opfindsom omhyggelighed. Med udgangspunkt i hverdagsobjekters funktionelle og visuelle kvaliteter udforsker Petersen de verdener, der ligger gemt i civilisationens materialeophobninger.

A number of refrigerators are placed in a formation on the floor. The boxlike structures form a kind of architectural landscape, almost like skyscrapers in a barren desert or the welfare state's post-war housing estates. The fridges act as plinths for a collection of smaller wooden sculptures, to which steel wire is connected, with a piece of candy on the end. The hard mechanical objects act as the foundation for handmade objects, made out of already existing materials. It is as if bristly growths shoot up from the calculated and rational machine body and together they constitute the outline of new mutated environments. The commercial mass-produced object and the delicately produced artwork are fundamentally different in many ways, but both have been in human hands, and part of a work process based on inventive

meticulousness. With everyday objects' functional and visual qualities as his starting point, Petersen explores the worlds that lie hidden in civilisation's material accumulations.

24. Simin Stine Ramezanali

Simin Stine Ramezanalís *MO(UR)NING XXL* kredser om kampen for at finde musikaliteten i minder, sorg, længsel og revolutionære processer. Med afsæt i nære familierelationer undersøger hun sorgen som en konstant og plastisk, ikke-lineær kollektiv proces, der former mennesker og deres relationer. I det musikalske lydspor udforsker Ramezanalís disharmoni som en desorienterende grundstemning. Værket sætter et kunstmuseum i scene, hvor far og datter kan spejle sig selv og hinanden i præsentationen af genstande bag glas og ramme. Museet er også et sted, hvor sorgen kan sættes i forbindelse med kulturelle dokumenter, der gør det muligt at holde minder i live og trække linjer til historiske og politiske begivenheder. Ramezanali samler disse dialoger mellem generationer, steder og musik i en fragmentarisk fortælling, der udforsker sorg som en forhandling mellem indre landskaber og den ydre verdens misforhold.

Simin Stine Ramezanali's *MO(UR)NING XXL* focuses on the struggle to find musicality in memories, grief, longing and revolutionary processes. Based on close family relationships, she explores grief as a constant and plastic, non-linear collective process that forms people and their relationships. In a musical audio track, Ramezanali examines disharmony as a disorienting underlying mood. The work highlights an art museum, where father and daughter can mirror themselves and each other, in the presentation of objects in frames, behind glass. The museum is also a place where grief can be linked to cultural documents that make it possible to keep memories alive, and refer to historical and political events. Ramezanali brings these dialogues together - across generations, places and music - in a fragmented narrative, exploring grief as a negotiation between inner landscapes and the disparity of the outer world.

25. Adele Marie Rannes

Der er noget gådefuldt og mystisk over *Love Letters for Cydonia*. Værket rummer både en dyster tone, men også et stille glødende håb. Som et sted i en drøm veksler motivet mellem konkretisering, antydninger og abstraktion, der dragende inviterer til fortabelse i detaljerede formationer og tilsyneladende bevægelser. Centralt i billedets gradueringer af lys og mørke stråler en sol med forløsende kraft. Landskabs gengivelser er billeder af længsler og drømme. De er todimensionelle flader, hvorpå vi kan projicere ønsker om forestillede verdener. *Love Letters for Cydonia* synes både at gengive et emotionelt, indre landskab og at henvise til en anden planetarisk virkelighed.

There is something enigmatic and mysterious about *Love Letters for Cydonia*. The work has a gloomy tone, but also a quiet feeling of glowing hope. Like something out of a dream, the motif alternates between concretisation, allusions and abstraction, alluringly inviting us to be immersed in detailed formations and apparent movements. A sun shines with redemptive power, through graduating tones of light and dark, from the centre of the image. Landscape representations are images of dreams and longing. They are two-dimensional surfaces, on which we can project desires for imagined worlds. *Love Letters for Cydonia* depicts an emotional, inner landscape, while also referring to another planetary reality.

26. Ida Raselli

Som et landskab vil det levende er en dialog mellem en krop og et landskab. Det vægbaserede værk er komponeret af ler, blomster, grene og sten Raselli har indsamlet og bearbejdet. Leret, som hun bruger som pigment til at male med, er hentet i en mergelgrav og brændt ved forskellige temperaturer for at skabe farvenuancer. Som en form for landskabsmaleri, repræsenterer værket et møde mellem kroppens og naturens processer. Kroppens indre transformationer sættes i forbindelse med naturens, hvor genkomsten af årstider afspejler livets cirkulære bevægelser fra fødsel over opblomstring til død og nye skabningers opståen. I essayet *Røde Sommer* reflekterer Raselli over kvindekroppens iboende transformationspotentialer fra menstruerende til reproducerende krop. De to værker rejser spørgsmål om hvilken viden, der findes indlejret i vore kroppe, som er overleveret gennem generationer og årtusinders evolution. Hvad ved vore kroppe allerede i forhold til livets store og små forandringer?

As a landscape wants the living is a dialogue between a body and a landscape. The wall-based work is composed of clay, flowers, branches and stones that Raselli has collected and worked on. The clay, which she uses to paint with has been dug up from a marl pit and fired at different temperatures to create nuances of colour. As a form of landscape painting, the work represents an encounter between the processes of the body and nature. The inner transformations of the body are linked to nature and how the return of the seasons reflects life's circular movements, from birth, to germination, to death and the emergence of new creatures. In the essay *Red Summer*, Raselli reflects on the female body's inherent potential for transformation – from menstruating body to reproductive body. The two works investigate the knowledge that

is embedded in our bodies, which has been passed down over generations and thousands of years of evolution. What do our bodies already know about the big and small changes in life?

27. Marine Morel Sanati

Perifairy er en figur, der morfer og går igen i forskellige dele af Marine Morels Sanatis værk. Ordet er en sammensætning af *periphery* og *fairy*, der ligesom værket er komponeret for at gøre opmærksom på det, der befinder sig i marginen. Installationen omfatter film, fiskenet, et vævet tæppe og andre genstande, der samler tråde fra steder og kulturer med forbindelse til Sanatis familierelationer og fletter dem sammen i visuelle slægtskaber. Sanati tematiserer forholdet mellem original og kopi, og illustrerer deres flydende grænser, ved at undersøge kulturel praksis som noget plastisk, der gennem oversættelse forhandles til andre former og udtryk. Med afsæt i kulturelle symboler og praksisser, der knytter sig til henholdsvis Bretagne og Teheran, bearbejder hun forskellige motiver og genstande til hybride objekter med nye betydninger. *Perifairy* vikler sig ind og ud af disse steder for at tildele dem agens gennem nye poetiske fortællinger.

Perifairy is a character that morphs in and out of different parts of Marine Morel Sanati's work. The word is a combination of *periphery* and *fairy*, which just like the work has been composed to draw attention to what lies in the margins. The installation consists of a film, a fishing net, a woven carpet and other items that refer to places and cultures associated with Sanati's family relations, and merges them together in visual kinships. Sanati thematises the relationship between the original and the copy, and illustrates the fluid boundaries between them, by investigating cultural practice as something plastic, which through translation, is negotiated into other forms and expressions. Based on cultural symbols and practices, linked to Brittany and Teheran, she builds upon a variety of motifs and items to create hybrid objects with new meaning. *Perifairy* flows in and out of these spaces, giving them agency through new poetic narratives.

28. Ida Schrader

I Ida Schraders mark vipper kornstrå mekanisk frem og tilbage og danner et flimrende billede af bevægelser ude af sync med hinanden. Marken er både teknologi og natur, den peger på sammenfiltringen af menneskelige praksisser med naturens verdener. Men der er ikke liv i marken, kornet gror ikke, den proces er blevet afbrudt i kornstråets sammenkobling med instrumentet, det er monteret på. I Danmark har den gule kornmark siden 1800-tallet været et nationalromantisk symbol og det mange af os forbinder med dansk natur. Billedet af markens bølgende korn er eksemplarisk for det danske landskab. Kornmarken er også industrialiseret landbrug, pesticider og udryddelse. En optimeret monokultur, der fremmer én afgrøde og sørger for at eliminere alt, der ikke tjener samme formål. Kornmarken inkarnerer det antropocænes banalitet. Den er et stykke menneskeskabt destruktiv natur, der igangsætter uigenkaldelige processer med konsekvenser, der ikke umiddelbart er synlige. Ikke alle bemærker de ubalancer kornmarken har igangsat. Det urbane liv er distanceret fra kornmarken og andre processer, der er nødvendige for opretholdelsen af tilværelsen. Hvordan kan vi mærke at bierne dør? Kan man se klimaet ændre sig? Hvordan føles PFAS i grundvandet? Alt er forandret, men synes på nogle måder alligevel at være det samme. Kornstråene i *Dødvande* vipper mekanisk frem og tilbage.

In Schrader's field, the grain stalks rock mechanically back and forth, creating a flickering image of movements out of sync with each other. The field is both technology and nature, highlighting the entanglement of human practices in the world of nature. But, there is no life in this field, the grain is no longer growing – the process interrupted by the very machine the grain stalks are mounted on.

29. Hollie Solvild

In Denmark, the yellow grain field has been a romantic national symbol since the 1800s, and what many of us associate with Danish nature. Images of undulating grain fields are exemplary for the Danish landscape. The grain field is also industrialised agriculture, pesticides and eradication. An optimised monoculture that promotes one crop and eliminates everything else that does not serve the same purpose. The grain field embodies the banality of the anthropocene. It is a piece of manmade destructive nature, which initiates irreversible processes with consequences that are not immediately visible. Not everyone notices the imbalance it has set in motion. Urban life is distanced from the grain field and the other processes, which are vital to our existence. How can we sense that bees are dying? Can we see the climate changing? What do PFAS in the groundwater feel like? Everything has changed, but in some ways it still feels the same. The grain stalks in *Deadlock* rock mechanically back and forth.

Det eneste jeg vil _ på en ny pony tematiserer fantasier, begær og ideer om frihed. Værket består af en tekst og et screenshot fra computerspillet *Red Dead Redemption 2*, et action-adventurespil, der foregår i en fiktiv version af det vilde vest i USA anno 1899. Billedet viser en free roam-scene, hvor spilleren ikke følger den foreskrevne historie, men i stedet går på opdagelse i spillets verden. Tekstdelen omhandler ideen om kærlighedsrelationens forandringspotentiale og længslen efter denne altomsluttende transformation. Tilsammen tematiserer værket to dele hvordan vore længsler, begær og drømme i stadig stigende grad synes prædeterminerede af en lang række kommercielle, systembevarende interesser. Værket spørger hvilken rolle forestillingsevnen kan spille for mulighederne for at omskrive et på forhånd allerede defineret manuskript for tilværelsen. Som en del af værket har Hollie Solvild lavet en publikation, der kan findes i kunsthallens boghandel.

Det eneste jeg vil _ på en ny pony thematises fantasies, desires and ideas about freedom. The work consists of a text piece and a screenshot from the computer game *Red Dead Redemption 2*, an action-adventure game that takes place in a fictional version of the Wild West in USA, anno 1899. The image shows a free roam scene, where the player, instead of following the fixed story, goes exploring in the game's universe. The text piece is about the idea of how romantic relationships can change us, and the longing for this all-embracing transformation. Together, the work's two components highlight how our yearnings, desires and dreams increasingly seem to be predetermined by a wide range of commercial and societal interests wishing to keep the status quo. The work questions which role imagination can play, when

30. Andreas Tang

rewriting an already defined script for our existence. As part of the work, Hollie Solvild has put together a publication that is on sale in the museum's bookshop.

Telefoners lys glimter i nattens mørke og afslører grupper af teenagere i Dyrehaven. *Bildung*, er optaget til den såkaldte 'puttefest', et årligt selvorganiseret overgangsritual, hvor gymnasieelever fra de ældre klasser byder nystartede elever velkommen ved et udendørs drukgilde. Begivenheden er karakteriseret af forskellige former for frisættende og grænseoverskridende adfærd og markerer introduktionen til nye sociale relationer og alkoholkultur. Værket kredser om teenagekroppe, der skriver på hinanden, hvorigennem rammerne for individuelt begær og kulturelle normer på en gang skabes, forhandles og brydes. Mens tegnenes specifikke betydninger fremstår opløste, understreges selve handlingen som det væsentlige. *Bildung* tematiserer fællesskabets socialiseringsmekanismer og det menneskelige behov for at skabe mening gennem ritualiserede begivenheder.

Light shimmers from telephone screens in the night, and reveals a group of teenagers in Dyrehaven. *Bildung* is filmed during a so-called 'freshers party', an annual self-organised rite of passage, where older high school students welcome new students, at an outdoor drinking party. The event is characterised by various forms of liberating and over transgressive behaviour, and acts as an introduction to new social relations and drinking culture. The work depicts the tradition where teenagers write on each other's bodies – thereby simultaneously creating, negotiating and breaking the frameworks for individual desire and cultural norms. While the actual meaning of what is written seems to dissolve, the action itself is of significance. *Bildung* thematises the socialisation mechanisms apparent in communities, and the human need to create meaning through ritualised activities.

31. Aske Thiberg

Aske Thiberg er interesseret i, hvordan ideer cirkulerer i digitale og analoge verdener, og hvad det betyder for måden vi opfatter verden omkring os på. Værkerne består af fotografi, tekst, skulptur og performance. Fotografierne afbilder velkendte objekter i uvante konstellationer og er ledsaget af tekster om ligeledes sære begivenheder. På en nedlagt radiator ligger en skarnbasse på ryggen. Motivernes surreelle situationer virker både velkendte og ejendommelige. I performedelen inddrages udstillingsrummet i værkets motivverden. Langsomt vokser en gruppe dansere ud af kunsthallens publikum og begynder at bevæge sig i ensartede trin til et lydspor af minimalistisk elektronisk musik. Thibergs koreografi består af enkle bevægelser, der repeteres med få variationer og synes at kunne fortsætte uden ophør. Ved hjælp af gentagelser og forskydninger skitserer Thiberg et nær-kafkask univers, der undersøger normalitetens fremmedgørende effekter.

Aske Thiberg focuses on how ideas circulate in digital and analogue worlds and how it impacts the way we perceive life around us. The works include photography, text, sculpture and performance. The photographs depict familiar objects in unfamiliar constellations, and are accompanied by texts about equally strange events. A dung beetle lies on its back on top of a defunct radiator. The surreal situations the motifs are placed in seem both recognisable and peculiar. In the performance part, the exhibition space is incorporated into the work's subject matter and style. A group of dancers slowly grows out of the audience and starts moving in unison to a soundtrack of minimalistic electronic music. Thiberg's choreography consists of simple movements, repeated with limited variations and in a seemingly endless fashion. Aided by movements that are

repeated and staggered, Thiberg suggests a Kafkaesque universe that examines the alienating effects of normality.

32. Sophia Yoma Vanhala

Sophia Yoma Vanhalas værk *Det er i bevægelse og det vender altid tilbage* kredser om tid og foranderlighed. Det er en meditation over de transformationsprocesser, der betinger organisk såvel som uorganisk materiale. Motiverne omfatter elementer fra naturen i stærke næsten hallucinatoriske farver, der ser ud til at gengive materialernes energier. Det egentlige motiv synes at være disse energier, der gennemstrømmer vækster, mineraler og levende væsener som os selv. Vanhala er optaget af, hvordan vi påvirkes af udvekslinger, stemningstilstande og historier, der ikke er synlige og derfor tillægges mindre betydning i en hyper visuelt orienteret kultur. Med værket udforsker hun måder at fremkalde de energier, vi ikke kan se, men som er i og mellem os, og som påvirker mentale tilstande, handlemåder og relationer. *Det er i bevægelse og det vender altid tilbage* er sansninger af det umiddelbart kortlivede sat i forbindelse med klodens dybe tid og en påmindelse om, hvordan alt er del af forandringsprocesser udgjort af de samme grundbestanddele.

Sophia Yoma Vanhala's work *Det er i bevægelse og det vender altid tilbage* deals with time and changeability. It meditates on the transformation processes, which determine the make up of both organic and inorganic materials. Vanhala uses elements from nature in strong, almost hallucinogenic colours, which seem to represent the materials' energies. The real subject matter seems to be constituted by the energies that flow through growths, minerals and living beings like us. Vanhala is occupied with how we are affected by exchanges, moods and stories that are not visible, and therefore deemed less important in a hyper visually oriented culture. She explores ways to induce the energies we cannot see, but that are within and

between us, and impact our mental state, the way we behave and our relationships. *Det er i bevægelse og det vender altid tilbage* shares sensory perceptions of the relatively short-lived, connected to the deep time of the planet, serving as a reminder that everything is part of a transformation process, built on the same basic components.

33. Mira Winding

Kæmpe katte, der leger med universet, et bord med fødselsdagskage og et hjerte i flammer, der hænger lavt over en række bjergtoppe, er nogle af motiverne i Mira Windings serie af malerier med titlen *Copenhagen Cream Cake. I dream in the same place I live, I live in the same place I dream*. Værkerne er udtryk for en umiddelbar proces, der både fejrer dybe følelser og hverdagsbanaliteter. Formaterne vidner om en ligeledes uhøjtidelig omgang med værkmaterialer og udtryksformer, hvor kunstneren har benyttet sig af, hvad der er tilgængeligt og hvad der kan lade sig gøre. Windings vidtfavnende praksis tager som regel udgangspunkt i hendes egen livssituation, hvor populærkultur, kunsthistorie og undergrund er omdrejningspunkter for konceptuelle, performative gestusser. Eller som her, mere lavmælte umiddelbare malerier. Denne del af Windings arbejde handler om at finde hen til de steder, hvor kunsten er ukompliceret og at afsøge mere legende bearbejdnings af livets store og små spørgsmål.

Giant cats playing with the universe, a table set with a birthday cake and a heart in flames, hanging low over a mountain range, are some of the motifs in Mira Winding's series of paintings with the title *Copenhagen Cream Cake. I dream in the same place I live, I live in the same place I dream*. The works express a direct process that both celebrate deep emotions and everyday banalities. The format of the works bear witness to an equally informal interaction with materials and forms of expressions, where the artist has used what was available to her and what was possible. Winding's all-embracing practice is usually based on her own life situation, where popular culture, art history and the underground form the foundation for conceptual, performative gestures. Or as is the case here, low-key and unassuming paintings. This part

of Winding's work is about finding the places where art is uncomplicated, and search for a more playful approach to life's big and small questions.

34. Sofie Winther

Omdrejningspunktet for *Coordinates of Kinship* er en række institutionsgarderober, som benyttes i børnehaver og skoler. Dette hyperfunktionelle møbel tildeler børnene et individuelt, afgrænset rum og er en del af det første møde med institutionslivets disciplinering. Værket er omgærdet af den særlige duft af jord efter et regnvejr, der kaldes geosmin. Når vand rammer jord, frigives et organisk stof, som produceres af bakterier, med en karakteristisk jordagtig duft. Disse luftbårne partikler bevæger sig ind i kroppen og forener sig med den. Værket rummer også en anden invasiv tilstedeværelse i form af en koloni af igler, der har indtaget garderoberne. Iglere er parasitter, der overlever gennem næring fra sin vært og på bekostning af den. Visse igler indgår dog også i symbiotiske relationer. Lægeiglen er i en gensidig afhængighedsforbindelse med en særlig bakterie, der gør det muligt for den at fordøje det blod, den lever af. Winther er optaget af de forskellige former for afhængighed, der betinger relationerne mellem individer og systemer og er grundlaget for alt liv. Med *Coordinates of Kinship* undersøger hun, hvordan de forbindelser af gensidighed, kontrol og disciplinering, som vi indgår i, både er brutale strukturer og eksistentielle nødvendigheder.

A series of cloakroom lockers like the ones used in kindergartens and schools form the focal point of *Coordinates of Kinship*. This hyper-functional piece of furniture provides children with an individual, defined space, and is part of a child's first encounter with formalised discipline. The work is shrouded in that special smell soil has after it has rained, called Geosmin. When water hits soil, an organic substance produced by bacteria, with a characteristic earthy smell, is released. These airborne particles move

into the body and unite with it. The work also includes another invasive presence, in the form of a colony of leeches that have taken over the lockers. The leech is a parasite that survives through nourishment from, and at the expense of, its host. Certain leeches however also enter into symbiotic relationships. The medical leech enjoys a mutually dependent connection with a special type of bacteria, which makes it possible for it to digest the blood it feeds on. Winther is interested in the various forms of dependence that determine relationships between individuals and systems, and are the foundation of all life. With *Coordinates of Kinship* she explores how the relations of reciprocity, control and discipline that we enter into, are both brutal structures and existential necessities.

Afgang 2023

Kunsthal Charlottenborg
21. april – 21. maj 2023

Fernisering / opening: 20. april

Kurator / Curator: Natalia Sielewicz

Introduktion / introduction: Natalia Sielewicz

Kunstnertekster / Artist texts: Katarina Stenbeck (medmindre andet er angivet i teksten / unless otherwise stated in the text)

Oversættelse / Translation: Helen Claire Hemsley

Design / Design: Andreas Peitersen

The exhibition is generously supported by / Udstillingen er generøst støttet af:
15. Juni Fonden, Augustinus Fonden, Birgitte Vibeke Toft Memorial Fond, Det Obelske Familiefond, William Demant Fonden.

www.afgangskataloget.dk

I forbindelse med *Afgang 2023* afholdes eventet *Afgang Live* den 3. og den 10. maj
Afgang 2023 is accompanied by the events *Afgang LIVE* taking place 3rd and 10th of May

